

Barbara Cartland

A woman with dark hair, wearing a white dress, is shown in profile, looking down at a field of lily of the valley flowers. The scene is bathed in a soft, yellowish-green light, creating a dreamy atmosphere. The flowers are in the foreground, and the woman is in the middle ground.

Südamehääl

Barbara Cartland
The Captive Heart
1970

Raamatu eesti keeles kirjastamise õigus kuulub
eranditult kirjastusele AMOR.

Selle raamatu reprodutseerimine, tõlkimine ja levitamine
ilma valdaja loata on õigusvastane ja seadusega karistatav.

Kaane kujundanud PS Kujundus
Toimetanud Tõnu Ehasalu
Korrektor Inna Viires

© 1956 Cartland Promotions
All rights reserved.

Trükiväljaanne © 2009 Kirjastus AMOR
Elektroniline väljaanne © 2010 Kirjastus AMOR

Raamatu nr 10409
ISBN 978-9949-20-107-5

Esimene peatükk

„*N*eetud, venime kui surnuvoor.”

Sabina lausus need sõnad valjusti ja pahvatas seejärel oma hääle kõla peale helisevalt naerma. See, kuidas ta tegi järele mõisahärra üsna kuuldavalt pomisetud sõnu, kui see oma tütart piki vahekäiku laulatusteremooniale juhatas, ajas ta õed paratamatult itsitama, kuigi papa oleks olnud kurb vanima tütre teravmeelsusest teada saades.

Aga öeldu vastas praegu siiski tõele, sest vana ja krigisevat troskat mööda konarlikke teid vedavad hobused tundusid liikuvat aina aeglasemalt. Sabina vaatas läbi hädasti puhastamist vajava akna välja. Oli pimedamaks läinud ning nähtavale olid ilmunud tähed, mis merepinnalt vastu helkisid.

Peale arvukaid viivitusi ja õnnetusi tundus talle, et ta ei jõua ealeski Monte Carlosse, aga samas oli see mõte naeruväärne.

Sabina tundis rahulolu, kui vaatas merele kaugel allpool ja puude tumedatele varjudele, mis taeva taustal tundusid eksootilised ja kummaliste kujudega. Ta oli Prantsusmaal. Ta liikus lähemale kohale, mille külastamisest ta veel paar kuud tagasi unistadagi ei sõandanud.

„Tänu jumalale, ma olen üks õnnelik tüdruk!”

Sabina lausus need sõnad sosinal ja hakkas siis taas naerma. Kui naeruväärne temast iseendaga rääkida! Kõik peaks

teda sama hulluks kui seda ullikest poissi kodukülas, kes nüril pilgul kõveratel külateedel hulkudes oli oma kõrge häälega tüdrukut hirmutanud.

Kui kaugeina tundusid nüüd Cobbleford ja Gloucestershire ja siiski oli ta alles mõni päev tagasi sealt lahkunud. Praegu istub pere ilmselt elutoas, olles juba ammu lõpetanud lihtsa eine, mida papa jonnakalt õhtueineks nimetas, kuigi mamma sellele kui õhtusele söömaajale viitas.

Tüdrukud on kindlasti ametis – Harriet pusib oma tikkimistö kallal, mis kutsus kõigil, kes seda nägid, esile imetlushüüded, samas kui Melloney, vaeseke, õde visalt, kuid ebaõnnestunudult järgida püüdis. Angelina võib ehk olla klaveri taga – papale meeldis kuulata, kuidas tal klaveritunnid edenesid – ja Claire on voodis, sest enne viieteistkümnendat eluaastat ei lubatud neil kellelgi õhtusöögiks üles jääda.

Mamma istub oma lemmiktoolis, lambivalgus kenadelt juustelt tagasi peegeldumas, kullakarva juuksed hallisegused. Ja papa, kui ta on pühapäevase jutluse juba valmis saanud, tuleb kabinetist, seab end kolde teise serva mamma vastu ning ühineb vestlusega. Rääkida on paljudest asjadest, kuigi nad on olnud niigi terve päeva koos ja võib-olla ütleb keegi neist just praegusel hetkel: „Huvitav, kuidas Sabinal läheb ja kas ta on juba Monte Carlosse pärale jõudnud?”

Kui nad vaid teaks, mõtles Sabina. Kui kohkunud oleks papa, kui ta teaks, et ta ei ole Monte Carlos, vaid reisib ihuüksi troskaga ringi! Aga ta ei saanud tõepoolest sinna midagi parata.

Kui preili Remington Nice'is rongist maha astudes jalaluu murdis, oli Sabinale üheks häbiväärseks hetkeks tundunud, nagu oleks see kõik mingi kurja demoni trikk, et ta vaid sihtpunkti ei jõuaks. Aga mõni hetk hiljem oli ta oma isekusest väga kohkunud, kui püüdis hakkama saada saginas, mille õnnetus esile kutsus.